

[Lorentzen.]

tiske linier. Enhver i partierne er frit stillet med hensyn til, hvilket navn han vil stemme for, enten han ønsker dette høje ting benævnt rigsdagen eller folketinget. Hvis der bliver flertal for folketinget, vil det sige, at lovforslaget skal omredigeres og ordet rigsdagen erstattes med ordet folketinget. Jeg er ganske vist ikke filolog, og der har siddet mange filologer i udvalget, men mit instinkt siger mig, at navnet skal være rigsdagen, ider jeg finder det lidt fyldigere end folketinget, og det har en historisk baggrund. Måske er det mit konservative sind, der trods alt dikterer mig at gå ind for ordet rigsdag.

Hvad forslaget til tronfølge lov angår, skal jeg nøjes med at henvise til de få bemærkninger, der herom er gjort i betænkningen, og iøvrigt oplyse, at der ikke er stillet ændringsforslag til dette forslag.

Jeg skal nu slutte med at udtale, at det foreliggende grundlovsforslag efter min opfattelse ikke har den revolutionære karakter, som der undertiden gives udtryk for, og jeg finder, at den højtærede statsminister i sin fremsættelsestale placerede forslaget i det rette størrelsesforhold, selvom det måske kunne have været fristende for en mere ærgerrig person at have gjort det til noget mere omfattende og skelsættende. For mig at se er det stort set alene en modernisering af vor forfatning, og det kan ikke nægtes, at det indeholder en række værdifulde værn for den enkelte borgers frihed. Nu kan man altid diskutere og være uenig om, hvorvidt man vil have et- eller tokammersystem, men intet grundlovsforslag kan hindre, at det bliver folkets vilje, der kommer til at danne grundlag for vor lovgivning og vor hele økonomiske struktur.

Jeg anbefaler på udvalgsflertallets vegne det forelagte grundlovsforslag med de af mig nævnte ændringer til vedtagelse i dette høje ting og indstiller ligeledes forslag til tronfølge lov til vedtagelse. Jeg anbefaler at stemme mod samtlige andre ændringsforslag.

Aksel Larsen: Det er allerede et fremskridt, at vi i hvert fald fra udvalgets ærede ordfører kan få en udtalelse om, at han anbefaler at stemme imod de af mig stillede ændringsforslag, et beskedent fremskridt, men det er et fremskridt, for-

di udvalgsarbejdet har formet sig på den mærkelige måde, at man overhovedet har nægtet at diskutere eller beskæftige sig med de ændringsforslag, jeg har fremsat. Hver gang jeg har nævnt et af dem, har man streget det over og er gået videre og har ikke så meget som villet tænke over det. Jeg synes ikke, man har lov at kalde det for forsvarligt udvalgsarbejde. Jeg har ikke altfor mange gode erfaringer fra udvalgsarbejdet i dette høje ting, men det bliver i slethed i hvert fald overtrumpet af udvalgsarbejdet vedrørende grundloven. Jeg tror i det hele taget, at de, der endnu udgør en kompakt majoritet i denne sal og i denne sag, skulle forsøge, om de ikke kunne få sig selv til at tænke lidt over sagerne og overveje, om de optræder helt forsvarligt og i overensstemmelse med deres egne interesser.

I forfatningskommissionerne bestilte man reelt ingenting i omtrent 7 år. Så jaskede man arbejdet igennem i et par måneders udvalgs møder i opsamlingsudvalget, udvalg 5. Her i folketinget skal der ikke være tid til at behandle sagen. Man har haft en ganske kortvarig udvalgsbehandling, reelt har man haft udvalgs møder i 3 dage, og dermed har man klaret det hele; men ingen vil med god samvittighed kunne påstå, at de virkelig grundigt har gennemgået og gennemtænkt sagen. Det får den følge, at befolkningen får indtryk af, at rigsdagen ikke anser grundlovssagen for noget særlig vigtigt, hvilket naturligvis igen kan få konsekvenser, når man til sin tid forelægger resultatet for befolkningen.

I 1938—39 forsøgte man at gennemføre en grundlovsrevision. Forslag til ny grundlov blev fremsat i folketinget den 5. oktober 1938, første behandling fandt sted 14 dage senere, fra den 18. til den 20. oktober 1938. Derpå gik sagen i udvalg, og tiltrods for at der var gået et kommissionsarbejde forud, var udvalgsarbejdet åbenbart meget omfattende og indgående, idet udvalget først afgav betænkning 3 måneder senere, den 17. januar 1939. Derpå fandt anden behandling sted fra den 25. til den 28. januar 1939, og tredje behandling fandt sted den 1. februar 1939, hvorefter sagen gik til landstinget.

Ja, misforstå mig ikke, jeg mener ikke, det er ideelt, at man bruger så megen tid som muligt, og jeg er ingenlunde ude for at forsinke sagen; men jeg kan ikke komme til